

ช่าง และ ช่าง ในความพอเพียง

ฝ่ายเผยแพร่เพื่อการมีส่วนร่วม

กาลเวลาที่เปลี่ยนผันย่อมนำความเปลี่ยนแปลงมาสู่ทุกสรรพสิ่ง สังคมและผู้คน กระแสโลกาภิวัตน์ทำให้โลกเป็นหนึ่งเดียว ภายใต้ผืนฟ้าเดียวกันแม้ถูกขวางกั้นด้วยมหาสมุทร ห่างกันด้วยภูผาตระหง่านเงื้อม ผู้คนกลับสามารถรู้ความเป็นไปของกันและกันได้จากเทคโนโลยีที่ถูกพัฒนาอย่างไม่หยุดยั้ง เรายุคโลกภายนอกมากขึ้น แต่เรากลับรู้จักภายในตัวตนน้อยลงทุกที

โลกของจอม

ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงของสรรพสิ่งในที่ต่างๆ ซึ่งถูกนับเป็นมวลสังคมที่กระจายอยู่ทั่วไป ยังคงมีคนหนุ่มคนสาวผู้มีความคิดและจิตวิญญาณที่จะทำอะไรเพื่อสังคมอยู่อีกมากมาย ผู้รู้ว่าชีวิตที่เกิดมามีคุณค่าและความหมายที่ต้องค้นหา และนี่คงเป็นเพียงบางส่วนของแง่มุม และบางผู้คน ที่กระจัดกระจายอยู่ในสังคมใหญ่นี้

สำหรับจอมหรือ อัจฉริยา สิทธิกิตติศรี หมิงสาวผิวเข้มตาคนผู้นี้ เธอค้นพบแล้วว่าความสุขในชีวิตของเธอคือ ความอิสระ รักในสิ่งที่ทำ และซื่อสัตย์ในสิ่งที่ตัวเองเป็น ความอิสระในนิยามของเธอคือ อิสระในการเลือกดำเนินชีวิตตามหนทางที่เธอเลือกแล้วที่จะเป็นเฉกเช่นคนปลูกต้นไม้ ผู้ค่อยๆ หว่านเมล็ดพันธุ์เล็กๆ รดน้ำพรวนดินอย่างเอาใจใส่ และภูมิใจเมื่อเมล็ดพันธุ์เหล่านั้นเติบโตเป็นต้นไม้ที่สมบูรณ์

“เชื่อว่าเด็กๆ เป็นพลัง เวลาเขาเติบโตมันเหมือนกับเมล็ดพันธุ์กำลังเล็กๆ อยู่ และกระจายขยายต่อได้ เราทำงานกับเด็กเพราะเรามีความหวังกับเด็กมากกว่าผู้ใหญ่ อย่างจอมเองก็เติบโตมาจากการทำงาน เราเชื่อว่า การทำโครงการเอง คิดงานเอง มันจะสอนเรา กล่อมเกลารเราพัฒนาเราทั้งด้านจิตใจและหลายๆ อย่าง ดังนั้นการทำงานกับเด็กน่าจะเป็นโอกาสดีที่สามารถทำให้เกิดพลังเกิดสิ่งใหม่ที่ดีขึ้นมาได้”

จอมทำงานในนามของกลุ่ม “โลกทัศน์สโมสร” กลุ่มหนุ่มสาวผู้ปวารณาตนเพื่อทำประโยชน์ให้สังคมโดยจัดกิจกรรมต่างๆ ให้กับเด็กด้อยโอกาสในสังคมไทย

“กลุ่มนี้เกิดเมื่อ ๑๐ ปีที่แล้ว เป็นการทำกิจกรรมในมหาวิทยาลัยก่อน จ้างงานเอาคนมาทำค่ายเด็ก ใช้กิจกรรมเป็นตัวสื่อผ่าน ก็ทำค่ายมาเรื่อยๆ ผลิตสื่อ ทำละคร ทำดนตรี แนวคิดหลักเราเชื่อมั่นในพลังของคนรุ่นใหม่ เด็กและเยาวชน เราเชื่อว่ายังมีพลังที่เป็นด้านดี ถ้าหากดึงออกมาได้มันจะเสริมสร้างเขา ทุกคนมีพลังหมดแต่อยู่ที่โอกาสไม่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราจะเป็นตัวสร้างโอกาสและให้เขาเป็นตัวกระจายและขยายโอกาสแทนเรา”

“งานของเราจะเป็นคอนเซ็ปต์ เช่น สร้างกระบวนการเรียนรู้ร่วมกัน และให้เขาสามารถไปสร้างกระบวนการเรียนรู้ต่อได้ อย่างเราไปทำค่ายให้ครูก็คิดว่า จะทำอย่างไรให้ครูทำค่ายได้และให้เด็กในพื้นที่ทำค่ายได้ ก็ไปจัดอบรมให้ครูว่า ถ้าจะทำค่ายเด็กต้องมีกระบวนการอย่างไร และตัวเด็กเองถ้าจะทำงานแบบนี้ บังคับอะไร

บ้างที่จำเป็น เช่น เรื่องสื่อ สอนวาดการ์ตูน สอนศิลปะ แต่เราไม่ทิ้งแนวคิดแต่ละประเด็นด้วย”

“อย่างปัญหาในชุมชนของเขา เช่น ที่อยุธยา มีปัญหาเรื่องน้ำ เราก็จัดค่ายสายน้ำ ใช้ทักษะเข้ามาผสม คือค่ายศิลปะ แต่หลักๆ ก็ต้องสื่อถึงปัญหาในชุมชนเขาด้วย หรืออย่างค่ายอันตามัน ที่เกาะลันตา จ.กระบี่ เราก็จะพูดถึงเรื่องของค่ายศิลปะ ‘ลูกเลวรักเล’ คือ การที่เกิดเหตุการณ์สีนามิ ทุกคนจะบอกว่าธรรมชาติทำร้ายคน แต่จริงๆ แล้ว เราไม่ได้เรียนรู้ที่จะเคารพธรรมชาติ เราก็อยากให้เด็กๆ ดูแลพื้นที่ของตัวเองและเข้าใจธรรมชาติ”

“เราพยายามทำให้เป็นเครือข่ายแต่ละภาคเพื่อให้เกิดกิจกรรมสร้างสรรค์ คือ ๑. เด็กต้องเห็นคุณค่าในสรรพสิ่ง หมายถึงเห็นคุณค่าในตัวเอง เห็นคุณค่าในผู้อื่น และเห็นคุณค่าในทุกสิ่ง นั่นคือธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม เพราะเมื่อเขาเห็นคุณค่าแล้วเขาจะไม่ทำร้ายตัวเองและผู้อื่น ๒. ฝ่ายสร้างสรรค์มากกว่าเสพ หมายถึงว่า แทนที่จะเป็นนักเสพให้เป็นนักสร้างนักแก้ปัญหามากกว่าเพราะในยุคปัจจุบันสังคมสอนให้เด็กเสพและทำลายมากกว่า เรา

ก็เลยเห็นว่าเขาควรเรียนรู้ที่จะให้ เรียนรู้ที่จะสร้าง ๓. เขาจะต้องหมั่นพัฒนาตัวเอง หมายถึงว่าดึงศักยภาพที่เขาทำให้เด่นชัดมากขึ้น เพื่อที่จะทำอะไรเพื่อผู้อื่นได้”

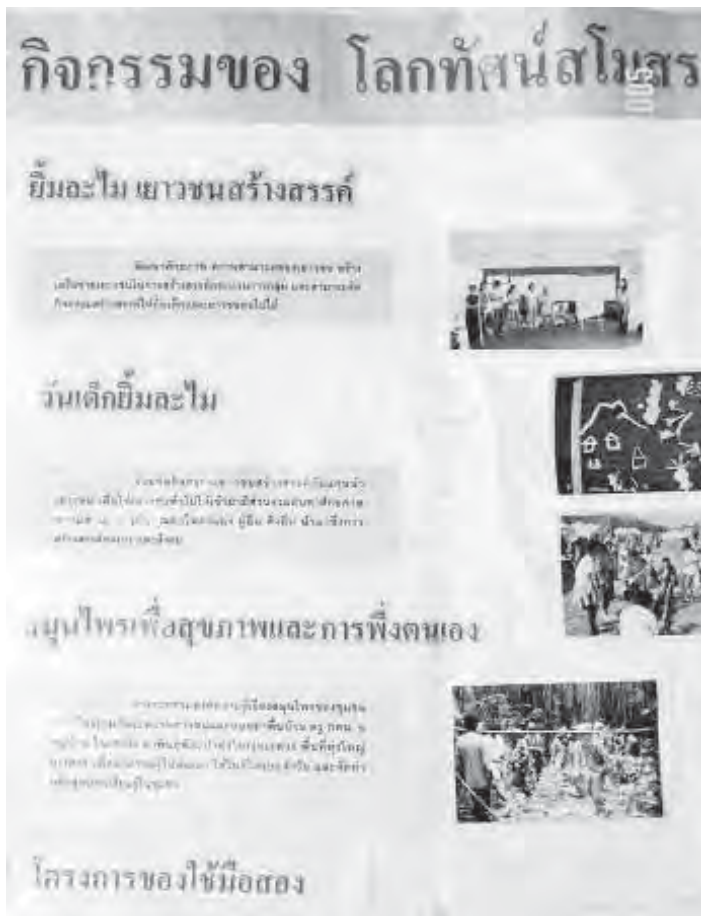
“บางคนคิดว่าการทำอะไรอย่างนี้เป็น การเสียสละมาก แต่จ่อมคิดว่าไม่ ในเวลาเดียวกันเราได้รับความสุขด้วย เราไม่ได้ให้คนอื่นอย่างเดียวแต่เราได้รับอะไรเยอะ ได้เรียนรู้ ได้แลกเปลี่ยนกับคนอื่น ก็เป็นความสุข”

การเดินทางทางกระแสหลักในสังคมเริ่มจาก “ความรู้สึกไม่พอใจกับสภาพความเป็นอยู่ทุกวัน ทำให้เราต้องมาคิดว่าทำไมเราต้องเรียนวิชาที่บางครั้งไม่ได้เป็นประโยชน์กับชีวิตเรา หรือว่าบางครั้งต้องทำอะไรตามคนอื่น ทำไมเราต้องอยู่บนรถติด ๓ ชั่วโมง ทำไมเราต้องสมัครงานแบบในตลาคใหญ่ๆ ที่คนอื่นอยากทำ จริงๆ ก็คือเราหาว่าความสุขในชีวิตเราคืออะไรมากกว่า สำหรับจ่อม จ่อมคิดว่ามันหลายส่วนนะ ๑.เราต้องการความรัก ๒.เราต้องการความสงบ ความอิสระ ถ้าให้เลือก จ่อมเลือกความอิสระก่อน เพราะเป็นคนรักอิสระ ในที่นี้หมายถึงว่าไม่อยู่ในระบบ ไม่ถูกรอบ ไม่ถูกใช้ บางคนถูกใช้โดยไม่รู้ตัว อยู่ในบริษัทก็คิดว่าคุณมีชีวิตที่ดี แต่สุดท้ายคุณถูกครอบงำโดยคนอื่นตลอด คุณต้องทำงานเวลานี้ถึงเวลานี้ แล้วงานอะไรที่คุณชอบ

“อย่างเราทำงานอย่างนี้ ต้องหาสปอนเซอร์ สปอนเซอร์ที่เราไม่ชอบ เราจับไม่ได้ เราไม่จำเป็นต้องเลือก ก็คิดว่าความอิสระและชื่อเสียงในสิ่งที่เราทำเป็นสิ่งสำคัญ และทำให้ตัวเราเองมีความสุขภูมิใจตัวเอง ส่วนอื่นก็เป็นองค์ประกอบเรื่องความรัก กับเพื่อนกับแฟน หรือว่ากับทุกอย่าง ถ้ามีตรงนี้ก็จะมีบุญ ซึ่งเราต้องเรียนรู้และต้องทำไปด้วย”

กับการงานที่ไม่อาจสร้างความร่ำรวย และความเจริญก้าวหน้าในสายงานอาชีพตามรูปแบบที่สังคมให้ค่าและใช้เป็นดัชนีชี้วัดความสำเร็จของมนุษย์ เธอคิดว่าเงินไม่ใช่คำตอบสำหรับทุกอย่างในชีวิตนี้

“ขึ้นอยู่กับว่าเราจะอยู่อย่างไรด้วยนะ จ่อมคิดว่าตัวเองไม่ได้ลำบากและไม่ได้จนกว่าคนที่ทำงานบริษัท ใช้... เราสามารถได้เงินมากกว่านี้ ถ้าเราคิดจะหา แต่จ่อมคิดว่าขึ้นอยู่กับว่าเรามองความสุขแบบไหน... ก็ไม่ได้ต้องการรถ ต้องการบ้าน คิดว่าชีวิตเรา

อยู่มีความสุขกับวันนี้ให้ได้ แต่ไม่ได้หมายความว่า เราไม่ได้วางแผนอะไรเลย เรารู้ว่าอนาคตเราอยากอยู่ในที่ๆสงบ อยากทำสวน เราก็มียุทธศาสตร์อยู่ แต่ไม่ได้หวังว่า จะต้องเก็บเงินให้เยอะๆ เพราะสุดท้ายเงินไม่ใช่ปัจจัยสำคัญ ปัจจัยสำคัญอยู่ที่การใช้ชีวิตของเรามากกว่า เราจะอยู่อย่างไรแบบพอดีและพอใจกับมัน ถ้าเราไม่พอใจกับมัน เราก็จะหาเรื่อยๆ เช่น คิดว่าตัวเองมีเงิน ต้องการซื้อรถ

ไหนจะค่าประกัน ค่าผ่อนบ้าน แล้วความจำเป็นมันขนาดไหน เราสร้างมลพิษขนาดไหน เราสร้างความจำเป็นให้มันเองต่างหาก คิดว่าคนพยายามสร้าง สังคมพยายามสร้างวัฒนธรรมการบริโภค พยายามบอกว่าต้องซื้อ มันจำเป็น แต่บางเรื่องเราก็ขัดแย้งนะ อย่างใช้โทรศัพท์มือถือก็ใช้สำหรับงาน แต่จริงๆ เราก็ไม่ได้พอใจ คิดว่าโลกนี้ถ้าเข้าบ้างก็จะดี เดินอย่างช้าๆ และมีเวลาดูรายละเอียด”

สิ่งสำคัญไม่อาจเห็นได้ด้วยดวงตา เห็นแจ่มชัดด้วยหัวใจเท่านั้น

แม้จะมีข้อจำกัดในการมองเห็นไม่เท่าเทียมผู้อื่น แต่ครูตุ๊ก - พัชรี มารัตน์ ครูสอนดนตรีแห่ง ร.ร.มารีย์อุปถัมภ์ อ.สามพราน จ.นครปฐม มิเคยพ่ายแพ้หรือก่นด่าต่อโชคชะตาชีวิตตนเองที่ทำให้เธอมองเห็นสิ่งต่างๆ ได้อย่างเลื่อนราง* แต่เธอกลับนำข้อจำกัดของความพร่องนั้นมาเป็นแรงผลักดันให้มุ่งมั่นเอาชนะสิ่งที่ถูกเรียกว่า “ปมด้อย” จนกลายเป็น “ปมเด่น” ได้ในที่สุด

“ในวัยเด็กจะถูกคนรอบข้างเขามาพูดล้อเลียนเราว่า ไ้บอด บางทีบอกว่า ไ้บอดนี่ ทำอะไรก็ช้าๆ ทำไม่ทำช้าอย่างนี้ บางทีเราเดินไปสะดุดอะไร เขาก็จะหัวเราะเยาะเรา คนรอบข้างนะ แต่พอกับแม่เขาไม่เคยว่าเรา พอโต ป.๕ - ป.๖ เริ่มรู้ความ ก็เลยบอกแม่ว่า “แม่ๆ คอยดูนะ เขาวาหนู แล้ววันหนึ่งเขาจะต้องมายุ่งมือไหว้หนู หนูจะต้องทำให้ใครไม่มาเรียกหนูอย่างนี้ให้ได้” จะบอกว่าเป็นปมด้อยใหม่ ถ้าเขาทำอย่างนั้น

* สายตาเลื่อนราง (Low Vision) จะมองเห็นได้ในระยะ ๒๐/๖๐ คือ วัดจุดที่คนสายตาปกติเห็นได้ในระยะ ๖๐ ฟุต คนสายตาเลื่อนรางมองเห็นวัตถุชิ้นนั้นในระยะ ๒๐ ฟุต และมีลานสายตา (Visual Field) ไม่เกิน ๓๐ องศา จากคนปกติมีลานสายตา ๑๘๐ องศา - อ้างอิงจากเดินรำในความมืด โดย วีระศักดิ์ จันทร์ส่งแสง

คือปมด้อย แต่ถ้าเขาไม่มาพูดอย่างนั้น เราก็เหมือนคนปกติธรรมดา ถ้าเขาไม่มาพูดทำให้เรารู้สึก”

“ถ้าถามว่าน้อยใจในโชคชะตาใหม่ ไม่น้อยใจหรอก แต่บางทีเพื่อนเขามองแล้วเขาหัวเราะอะไรกัน แต่เรามองไม่เห็น ก็จะไม่โห่ โอ้ย ทำไมเรามองไม่เห็นนะ อยากมองเห็นบ้าง อย่างเพื่อนเขามองกระดานแล้วเขาก็จด เราก็โอ้ย ทำไมเรามองไม่เห็น มันเป็นความรู้สึกแค่แป็บเดียว ไม่อะไรมากมาย ไม่เคยไปนั่งคิดกั๊กอกกั๊กใจ ไม่มีหรือว่าเราเป็นคนไม่คิดมากด้วยก็ไม่รู้ เลยไม่ค่อยรู้สึกอะไรกับตรงนั้น เรารู้สึกว่าทำได้นะ เพียงแต่ไม่ดีเหมือนเขาเท่านั้นเอง”

ครูตุ๊กยอมรับว่าเธอเป็นผู้พิการคนหนึ่งที่โชคดี เนื่องจากเธอได้รับการช่วยเหลือดูแลตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่จากซิสเตอร์หลายๆ ท่านที่ทำให้การสนับสนุนและให้โอกาสในการศึกษาเล่าเรียน จนกระทั่งเธอสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สามารถคว้าปริญญาครุศาสตรบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ซึ่งนำความภาคภูมิใจมาให้แก่พ่อแม่และบุคคลที่เธอเคารพรัก ยิ่งไปกว่านั้นก็คือได้ลบคำสบประมาทของคนที่เคยมองเธอเป็นเพียงเด็กพิการทางสายตาคนหนึ่ง ดังที่เธอบอกว่า “แล้ววันหนึ่งเราก็เอาใบปริญญากลับไปให้แม่ แล้วเขาก็ต้องมายกมือไหว้เราจริงๆ นะ จึงบอกแม่ “แม่เห็นไหม หนูทำได้แล้ว” แม่ก็บอก “ดีแล้วล่ะลูก ถ้าเรามีความมุ่งมั่นในทางที่ดี ก็เป็นความภูมิใจของพ่อแม่ด้วย”

หลังสำเร็จการศึกษา เธอได้รับการบรรจุให้เป็นครูสอนดนตรีแก่นักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมปีที่ ๑ จนถึงมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ด้วยความสามารถด้านดนตรีที่หลากหลายชนิด ไม่ว่าจะเป็นดนตรีสากล ได้แก่ อีเลคโทน เปียโน และดนตรีไทยประเภทต่างๆ ได้แก่ ขิม ซอด้วง ซออู้ จะเข้ ขลุ่ย ระนาด และอังกะลุง ซึ่งนั่นคงเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ให้พรสวรรค์ด้านนี้แก่เธอเพื่อทดแทนสิ่งที่เธอขาดหายไป

ด้วยความสามารถด้านดนตรีนี้เอง ครูตุ๊กจึงมักได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนคนพิการ

▶
ออกรายการถวายพระพร
โอกาสวันแม่แห่งชาติ

ไปแสดงความสามารถด้านดนตรีในงานสำคัญต่างๆ เสมอ อาทิ ออกรายการถวายพระพร เนื่องในโอกาสวันแม่แห่งชาติ, ร่วมแสดงดนตรีต้อนรับสมเด็จพระเทพฯ เนื่องในโอกาสเปิดห้องสมุดใหม่, เล่นดนตรีไทยต้อนรับแขกต่างๆ ที่มาเยือนศูนย์ฝึกอาชีพหญิงพิการทางสายตา และเมื่อไม่นานมานี้เธอได้มีโอกาสไปบันทึกเทปรายการคุณพระช่วยของบริษัท เวิร์คพอยท์ เอ็นเทอร์เทนเมนท์ ซึ่งออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ช่อง ๙ อสมท. โดยเล่นดนตรีร่วมกับคนพิการประเภทต่างๆ เพื่อถวายพระพรให้แก่สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ

“ทางกรมประชาสัมพันธ์เขาติดต่อไปที่ศูนย์ใหญ่คือ ร.ร.สอนคนตาบอดกรุงเทพฯ แต่ไม่มีคนเล่น เขาจึงติดต่อมาทางนี้ เขาให้คนพิการไปเล่นดนตรีไทย ให่วงซิมโฟนีของวงดุริยางค์ทหารบกเล่นดนตรีสากล ให้คนตาบอดร้องเพลงประสานเสียง ให้คนหูหนวกทำภาษามืออยู่ข้างหลัง ให้คนพิการขาเล่นระนาดกับขลุ่ย ไปอัดรายการก็สนุกดี เราได้เห็นอะไรที่แปลกใหม่จากเดิมและได้เห็นว่าคุณพิการก็มีความสามารถนะ เขาก็มีพรสวรรค์ในแต่ละด้าน พอเอามาสวมผสมกันก็เกิดความไพเราะขึ้นมา”

จึงเป็นที่ประจักษ์ว่าคนพิการนั้นก็มีความสามารถไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าคนปกติธรรมดาที่มีครบทั้ง ๓๒ ขอบเพียงเปิดโอกาสให้พวกเขาทั้งหลายได้แสดงความสามารถนั้นอย่างเต็มที่และอย่างเปิดเผยกว้างมากกว่าที่เป็นอยู่เท่านั้นเอง!

สำหรับชีวิตความเป็นอยู่ของครูโรงเรียนเอกชนซึ่งอัตราเงินเดือนอยู่ที่ ๘,๐๒๐ บาท ยิ่งเมื่อหักเงินสะสมตามหลักเกณฑ์ที่ถูกกำหนดไว้แล้ว ครูตุ๊กจึงได้รับจริงประมาณ ๗,๗๐๐ บาท และด้วยความรับผิดชอบในฐานะ

ที่สาวคนโตของครอบครัว โดยเฉพาะเมื่อน้องๆ ทั้ง ๔ คน ต่างก็ออกเรือนเป็นฝั่งเป็นฝาทั้งหมดแล้ว ต่างก็ต้องมุ่งสร้างครอบครัวของตนเองกันทั้งสิ้น ภาระในเรื่องค่าใช้จ่ายเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของพ่อแม่จึงตกอยู่กับเธอแต่เพียงผู้เดียว แต่ละเดือนเธอจึงต้องกันเงินเดือนแต่ละเดือนประมาณ ๓,๐๐๐ - ๔,๐๐๐ บาท เพื่อส่งกลับไปให้แก่มารดาไว้เป็นค่าใช้จ่าย

ด้วยเหตุนี้การจัดการด้านการเงินเพื่อควบคุมค่าใช้จ่ายให้เพียงพอในแต่ละเดือนสำหรับมนุษย์เงินเดือนทั้งหลายรวมทั้งตัวเธอเอง จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ครูตึกบอกว่า เพราะเธออาศัยอยู่ในบ้านพักของซิสเตอร์ เธอจึงโชคดีที่ไม่ต้องมีค่าใช้จ่ายเรื่องที่พัก ค่าเดินทาง และค่าอาหาร ประกอบกับความเป็นคนมัธยัสถ์ ไม่ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย ไม่ถูกมอมเมาจากสื่อโฆษณาต่างๆ ทางทีวี เธอจึงไม่หลงไปกับกระแสทุนนิยมบริโภคนิยมที่ครอบงำโลกทั้งใบอยู่ในขณะนี้

“มันอยู่ที่ตัวเราด้วยว่าเรารู้จักคิดใหม่ ว่าโฆษณานั้นมันจำเป็นกับชีวิตของเราหรือเปล่า ขึ้นอยู่กับตัวเรา บางทีเห็นโฆษณา เราก็ดู คนที่ซื้อมาก็คงคิดว่าเพื่อนมีฉันมีบ้าง ต้องทัดเทียมกัน ซึ่งจริงๆ แล้ว เขาอาจใช้ประโยชน์ได้ แต่เราใช้ประโยชน์ไม่ได้ มันต่างกัน โฆษณาในทีวีสำหรับเราแล้วมีผลกับชีวิตเราน้อย ไม่คิดทีวี และไม่ค่อยออกไปไหน อยู่อย่างนี้ก็มีความสุขดีแล้ว คือ ไปบ้างนานๆ ไปที ไม่ใช่ปิดหูปิดตา ก็ออกไปรับรู้ความเป็นไปของภายนอกบ้าง”

“แต่ละเดือนใช้เงินไม่หมดหรอก ถ้าไม่มีเหตุจำเป็นอะไรฉุกเฉิน ปกติใช้เงินจริงๆ ไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท แค่นั้นไปเดินห้างไม่บ่อยอยู่แล้ว เพราะไม่ชอบ ไปเดินห้างแล้วเสียสตังค์ ไม่ไป นอกจากต้องการสิ่งของบางอย่าง และจะไม่เดินเที่ยวด้วยนะ คือ สมมุติเราต้องการสบู่ ยาสีฟัน

เล่นดนตรีไทย ดอกรับแขกต่างๆ ที่มาเยือน ศูนย์ฝึกอาชีพหญิงพิการทางสายตา

ร่วมแสดงรายการต้อนรับสมเด็จพระเทพ
โอกาสเปิดห้องสมุดใหม่

เราก็จะไปที่แผนกนั้นเลย ไม่งั้นเราไปเดินเที่ยว เราเจออะไรอะ ไอนั้นก็ถูก ไอนี้ก็อยากได้ โดยที่เราไม่ได้ตั้งใจหรอกว่าจะเอา นี่คือสิ่งฟุ่มเฟือย เราไม่ตั้งใจ แต่เรากลับต้องมาเสียสตังค์ บางที อ้าว ไม่ได้ตั้งใจเลยนะแต่กลับเสียเงินเป็นพัน และเราก็เสียตายตังค์นะ โอ้โหทำงานแทบตาย เงินเดือนแต่ละเดือนกว่าจะได้ ทำไมจะต้องไปเสียกับอะไรแบบนั้น นอกจากบางทีก็ให้รางวัลชีวิตกับตัวเองบ้าง ปีหนึ่งจะไปดูหนังในโรงหนังสักหนหนึ่ง ก็คือ ถ้าเราใช้อย่างประหยัดพอเพียง เราก็ไม่ต้องไปเป็นหนี้ใคร”

นอกจากความประหยัดมัธยัสถ์แล้ว การวางแผนอนาคตย่อมเป็นสิ่งสำคัญซึ่งจะเป็นหลักประกันสำหรับสวัสดิภาพและความเป็นอยู่ในบั้นปลายของชีวิตมนุษย์เราแต่ละคนที่ควรคำนึงถึง แม้จะเป็นอนาคตที่ดูยาวไกลสำหรับหนุ่มสาวอีกจำนวนมากที่ยังเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังแห่งชีวิต วัยแห่งการค้นหาความหมายของชีวิตและการงาน ความสนุกสนานจากสิ่งรอบตัวที่ล้วนเย้ายวนใจ แต่เมื่อเวลาก้าวล่วงเลยไป จึงพบว่า รากฐานที่ควรสร้างไว้กลับไม่มีแม้แต่เสาเข็มของชีวิต ซึ่งนั่นย่อมไม่อยู่ในวิสัยของเธอผู้นี้

“ถ้าสมมุติว่าเราต้องมีครอบครัวก็มี แต่ถ้าเราไม่มีครอบครัว ก็เก็บตังค์ไว้ แล้วหาอะไรที่เป็นสมบัติไว้ ถ้าหากพวกหลานๆ ใครอยากได้สมบัติเราก็ต้องเลี้ยงเรา คือจะเก็บสมบัติไว้ใช้จ่ายแก่ ตอนนี้อย่างไร มีกำลังนะ เก็บตังค์ไม่ฟุ่มเฟือย ถ้าเราฟุ่มเฟือย แยกไป จะเอาอะไรกินอะไรใช้ แล้วเวลาป่วยขึ้นมาจะเอาเงินที่ไหนรักษา เราไม่ต้องกลายเป็นคนอนาถาหรือ คือ ทำอะไรก็ได้ให้ดีที่สุดเพื่อวันพรุ่งนี้ อดเปรี้ยวไว้กินหวาน”

“ความจริงตอนนี้เราก็ไม่ได้เขียนอะไรเกินไป ก็อยู่แบบพอมีพอใช้ไม่อดอยาก เพราะถ้าเกิดวันหนึ่งไม่ได้อยู่ในบ้านซิสเตอร์ เราก็ต้องมีเงินก้อนมาสำรองไว้ ไม่งั้นเรา

จะออกไปมือเปล่าไม่ได้ คือไม่ได้คิดถึงตัวเราคนเดียว ถ้าเกิดว่าเราตาย คนข้างหลังต้องอยู่ได้ เขาจะได้ไม่ต้องมานั่งตำราเราว่า ทำศพให้แล้วต้องมาเสียดังค์ค่าทำศพอีก ต้องมีตั้งค์ค่าทำศพตัวเอง หาหลุมให้ตัวเองว่าจะนอนตรงไหน”

จากประสบการณ์ต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในแต่ละช่วงของชีวิต จวบจนกระทั่ง ณ วันนี้ เธอจึงได้หลักคิดที่ไม่สงวนสิทธิ์ หากใครก็ตามจะนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตบ้าง ซึ่งหลักคิดนั้นก็คือ ยอมรับตัวเอง ผิกฝนพรสวรรค์ แล้วนำมาใช้

“ถ้าเราไม่รู้จักตัวเอง เราก็จะเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับคนอื่นตลอดเวลา ถ้าเราเปรียบเทียบกับคนอื่น เราก็จะไม่มีความสุข เราจึงต้องรู้จักตัวเอง ว่าเรามีอะไร และเป็นอย่างไร รู้จักแล้วก็ต้องพอใจในสิ่งที่เราเป็น ทีนี้เมื่อรู้จักตัวเองแล้ว เราจะทำอะไรเพื่อตัวเองและเพื่อคนอื่นบ้าง เรามีอะไรที่พระเจ้าให้มาแล้วเราใช้ได้ เป็นประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น”

“สำหรับพรสวรรค์ที่มีก็คงเป็นเรื่องเสียงเพลง ดนตรี เราก็แบ่งปันให้เขา ทำให้เขาได้พบกับความสุข อย่างแขกที่เขามาเยี่ยมมาเลี้ยงอาหารบ้านคนตาบอด เขาก็จะกลับไปด้วยใบหน้าที่มีรอยยิ้ม มีกำลังใจว่าขนาดพวกเรายังสู้เลย ทำให้เขามีแรงบันดาลใจที่มีชีวิตอยู่ต่อ ที่จะทำอะไรก็ตาม เวลาที่เขาท้อแท้ผิดหวัง ธุรกิจเขากำลังแย่ แต่เขาก็มีกำลังใจกลับไป”

นิยามความสุขของแต่ละผู้คนย่อมแตกต่างกัน นั่นก็เพราะมนุษย์มีที่มาที่แตกต่างและหลากหลาย หลายชีวิตมุ่งสู่ความเป็นเลิศเฉพาะตนจนกระทั่งหลงลืมชื่นชมดอกหญ้าสองข้างทางที่ก้าวผ่าน จึงไม่พบความงดงามของสิ่งเล็กๆ ที่อาจเป็นแรงบันดาลใจให้ค้นพบความสุขอย่างแท้จริงซึ่งเงินหรือวัตถุใดๆ ไม่อาจมาทดแทนได้ แต่สำหรับเธอทั้งสองแล้ว คำว่า “เล็กๆ แต่งงดงาม” น่าจะเป็นคำจำกัดความได้เป็นอย่างดี

ผลิดอกงามแตกกิ่งใบ	จับดวงใจแม้ใครบังเอิญได้เดินมองมา
อาจจะพบเห็นเห็นด้วยตา	ต้นชบาขึ้นในโรงเรียนสอนคนตาบอด
ไม่อาจชมดอกชบา	ด้วยดวงตาสองตามีกรรมโลกจึงมีดม
ไม่อาจพบเห็นเหมือนบางคน	ว่าดอกผลนั้นมีสีสีนรูปทรงอย่างไร
**บอดก็เพียงสายตาเท่านั้น	แต่จิตใจก็ยังผูกพันความงาม
อาจจะรับรู้ไปตาม	สุดกลิ่นงามพึงเสียงวิไลร่มไม้บังเงา**
ต่างก็เพียงผู้จะชม	สิ่งจะชมสำคัญในมันนั่นคืออันใด
เหตุกับผลนั้นหรือว่าใจ	ต้นชบาก็มีความหมายไปตามคนมอง
สิ่งจะงามอยู่กับใจ	บอดที่ใจ เห็นไปอย่างไรไม่มีวันงาม
โลกจะสวยนั้นสวยไปตาม	จิตที่งาม มองโลกสดใสไปในทางดี

มือออร์แกน วันเสกป่าศักดิ์สิทธิ์
ของวัดพระเยซูเจ้าเสด็จขึ้นสวรรค์ สามพราน